

AANGETEKEND

De heer [REDACTED]
Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Hind RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

Rolnummer
RvV 156 351

Uw kenmerk
-

Brussel
27 november 2014

Betekening arrest

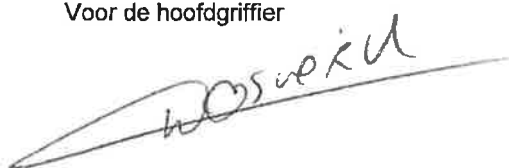
[REDACTED]

Mijnheer,

Hierbij beteken ik u het arrest betreffende de hierboven vermelde zaak.

Met hoogachting

Voor de hoofdgriffier

K. ROSIER
Toegevoegd griffier

Arrest

nr. 133 820 van 25 november 2014
in de zaak RvV 156 351 / IV

In zake: **[REDACTED]**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat **[REDACTED]** die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 januari 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 januari 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 februari 2014 en op 9 april 2014.

1.3. Op 13 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 13 april 1990 in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ain al-Hilwe en u hebt ook steeds daar gewoond tot uw vertrek uit Libanon. U bent van Palestijnse origine en bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij UNRWA. Uw vader overleed in 1990 zodat u met uw moeder en uw zus in het kamp woonde.

U voltooide uw lager en middelbaar onderwijs. Vervolgens volgde u een opleiding elektriciteit aan een UNRWA-instituut in Siblin. Vervolgens begon u vrijwilligerswerk te doen bij de organisatie Markaz al-Tadamun al-Ijtima'i, het centrum voor sociale solidariteit. Het centrum had een PFLP-signatuur ('Popular Front for the Liberation of Palestine'). Ook u was reeds sinds de leeftijd van 14 of 15 jaar actief bij de PFLP. De laatste jaren was u heel actief binnen het centrum en binnen de partij. Verscheidene van uw activiteiten waren van die aard dat ze door de islamisten, Jund al-Sham, Fatah al-Islam en Usbat al-Ansar (u had het vooral over Usbat al-Ansar) werden bedreigd: jullie brachten mannen en vrouwen tezamen, organiseerden lezingen over gevoelige thema's en jullie leidden buitenlandse organisaties rond in het kamp. Toen jullie met de studenten van de PFLP manifestaties hielden om te protesteren tegen de Palestijnse verdeeldheid na de gevechten tussen Fatah en Hamas, werd u hierover door de plaatselijke islamisten aangesproken, lastig gevallen en bedreigd. Eind 2009 nam u gedurende 25 dagen deel aan een opleiding in Denemarken van de organisatie DUF. U ging daarheen samen met een meisje van het kamp. Hierna begonnen uw problemen met de islamisten in alle ernst. Tijdens uw reis hoorde u van uw moeder dat ze naar uw activiteiten in Denemarken waren komen vragen bij u thuis en toen u terugkeerde kondigden ze aan dat ze u zochten. Daarom ging u niet naar huis, maar naar het partijbureau van Sidon. Daar bleef u een week en tijdens die week gingen twee mannen van het partijbureau bij de islamisten navragen wat er aan de hand was. Zo vernamen ze dat ze u er van beschuldigden ongelovig te zijn, de islam zwart te maken, varkensvlees te eten en alcohol te drinken. Ondanks de pogingen van de twee mensen van de partij kregen ze geen toezegging dat men u met rust zou laten als u naar huis zou terugkeren. Tijdens deze periode, op 22 oktober en op 25 oktober, vielen de islamisten tweemaal bij u thuis binnen. Ook ondernamen ze een poging om u te ontvoeren toen u buiten het partijbureau rondliep. Hierna besloot u onder te duiken in het partijbureau bij Beiroet. Nu werd het volkscomité, een koepel van verschillende organisaties en enkele lokale notabelen bij de bemiddeling betrokken. Gedurende een maand werden er bemiddelingspogingen ondernomen, maar deze hadden geen resultaat. Om de situatie voor uw familie, die nog steeds in Ain al-Hilwa verbleef, niet moeilijker te maken besloot u uit Libanon te vertrekken.

U houdt sporadisch contact met uw moeder en uw zus. De laatste keer was op 8 april 2014. Na uw vertrek werden zij nog zo'n anderhalf jaar door de islamisten onder druk gezet. Tijdens uw laatste contact met uw familie hoorde u dat een vriend van u was omgekomen in een vuurgevecht. Ook met vrienden, collega's en vroegere partijgenoten blijft u in contact.

In België vroeg u het statuut van staatloosheid aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: vijf artikels die u schreef, uw UNRWA-registratiekaart, uw identiteitskaart, een vrijwilligerskaart, kopies uit uw paspoort, de identiteitskaart van uw moeder, de identiteitskaart van uw zus, attesten over uw problemen van de PFLP, PLO en de Palestijnse jeugdorganisatie, een attest van de PLO over uw Palestijnse herkomst, een schoolrapport, drie opleidingscertificaten en vier certificaten van DUF.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 04/02/2014 (1), p. 2 en zie gehoorverslag CGVS

dd. 09/04/2014 (2), p. 2, 3). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient vermeld te worden dat dit een bespreking is van feiten die dateren van 2009. Zoals uw advocaat opmerkte is het moeilijk om u nog precies zaken van die tijd te herinneren (zie CGVS 2, p. 18). In deze beslissing wordt dan ook niet op details geargumenteed. De redenen dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht zijn tweeledig: enerzijds komt de schets die u gaf van uw vervolging sterk overdreven over en anderzijds zijn de bemiddelingspogingen net voor uw vertrek, in de context van de Palestijnse kampen een cruciaal deel van uw relaas, ongeloofwaardig.

Wat ten eerste het overdreven karakter van uw vervolgingen betreft: Uw politiek profiel dient enigszins gerelativeerd te worden. Ten tijde van de gebeurtenissen was u 18 of 19 jaar oud (zie CGVS 2, p. 14), hetgeen redelijk jong lijkt om onverzoeerbare politieke vijanden te maken. U gaf ook zelf te kennen dat u geen heel belangrijk politiek figuur was (zie CGVS 2, p. 14, 15, 17). Voor uw reis naar Denemarken had u last van de islamisten in die zin dat u door hen verbaal werd lastig gevallen, dat ze u dreigend aanspraken en dat ze uw moeder over u aanspraken. Ook werd u bedreigd in de context van politieke manifestaties tegen de verdeeldheid tussen Fatah en Hamas, maar verder dan dat ging het niet (zie CGVS 1, p. 4). Hieraan dient ter duiding toegevoegd te worden dat Markaz al-Tadamun, noch individuele leden van Markaz al-Tadamun ooit door Jund al-Sham of Usbat al-Ansar werden lastig gevallen (zie CGVS 2, p. 7, 8, 10). Nochtans is de organisatie gelieerd aan de PFLP (zie CGVS 2, p. 10). Over de PFLP in Ain al-Hilwe zei u dat zij problemen met de islamistische groeperingen vermeden (zie CGVS 2, p. 15). Elders zei u dat de PFLP ook een probleem heeft met Usbat al-Ansar en andere islamistische groepen (zie CGVS 2, p. 16), maar het is in elk geval duidelijk dat er geen veralgemeende vervolging van aan PFLP-gelieerde individuen en organisaties door islamisten wordt uitgevoerd. Integendeel, uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat bestuur in Ain al-Hilwe door de verschillende facties tezamen wordt geregeld en dat, hoewel er inderdaad schermutselingen tussen leden van rivaliserende facties voorkomen, er ook steeds overleg is tussen de kopstukken om de stabiliteit te bewaren (zie SRB Libanon: Conflictsituatie in de Palestijnse kampen, toegevoegd aan de blauwe map).

De extreme onverdraagzaamheid die u na uw terugkeer uit Denemarken ten beurt viel lijkt niet te passen in de hierboven beschreven context. U beweerde dat de islamisten u ineens onherroepelijk dood wilden en daar niet van waren af te brengen (zie CGVS 2, p. 13, 14). Dit valt moeilijk te rijmen met de situatie voor uw reis naar Denemarken en met uw eerder beperkte politieke profiel. Dit valt eveneens moeilijk te rijmen met de algemene situatie in het kamp. Daarom komt de door u geschetste vervolging overdreven over.

Ten tweede en belangrijker is het feit de bemiddelingspogingen die u verhaalde niet geloofwaardig zijn. In de context van de Palestijnse kampen (zie SRB Libanon: Conflictsituatie in de Palestijnse kampen, toegevoegd aan de blauwe map), waar men tracht te besturen door middel van consensus en overleg, is bemiddeling vanzelfsprekend in geval van conflictsituaties. Het is dan ook elementair dat dit figureert in uw relaas. De manier waarop u dit cruciale element – het gaat hier immers om de oplosbaarheid van uw problemen – verder beschreef kan echter niet overtuigen.

Eerst dient een kleinere bedenking hierbij vermeld te worden, namelijk de tegenstrijdigheid in uw verklaringen over of de PFLP al dan niet onderhandelde met de islamisten. Tijdens uw gehoor van 9 april 2014 zei u stellig dat de PFLP niet bemiddelde (zie CGVS 2, p. 15), terwijl u het tijdens uw gehoor van 4 februari 2014 over een onderneming had die niet anders kan omschreven worden dan als een bemiddelingspoging door de PFLP. U zei toen dat de partij voor u verantwoordelijk was en dat u een week in het bureau bleef terwijl ze uw zaak onderzochten. A.(...) W.(...) K.(...), een partijlid deed dit samen met A.(... B.(...) a.(...)-D.(...), een plaatselijke partijleider (zie CGVS 1, p. 5). Wanneer u vervolgens werd gevraagd wat het partijbureau voor u deed, protesteerde u niet tegen deze bewoording (zie CGVS 1, p. 6) en u omschreef zelfs hoe ze gedurende een week meerdere malen gingen om te bekomen dat u terug naar huis zou kunnen gaan (zie CGVS 1, p. 6). Verder wees u zelfs op de uitzonderlijkheid van deze contacten tussen de partij en de islamisten (zie CGVS 1, p. 6), wat toch een duidelijke bevestiging is van het feit dat ze in dit geval wel bemiddelden.

Een groter bezwaar is dat het niet aannemelijk is hoe u beweerde weinig te weten over het bemiddelingsproces. U verklaarde dat u telefonisch op de hoogte werd gehouden van de bemiddelingen, maar dat u niet met iedereen kon bellen (zie CGVS 2, p. 13) en u voegde toe dat u enkel het resultaat wilde weten, niet wat er gezegd werd (zie CGVS 2, p. 13). Ook verklaarde u dat u

enkel wist dat de besprekingen faalden (zie CGVS 2, p. 12) en dat u niet wist welke toegevingen in uw naam op tafel lagen, want dat zouden ze toch niet aan u vertellen (zie CGVS 2, p. 14). Dit doet veel vragen rijzen bij uw profiel.

Ofwel bent u inderdaad een kleine activist die de bemiddelingen volledig boven zijn hoofd laat gebeuren en eender welke toegeving accepteert die in zijn naam wordt gemaakt door oudere notabelen en hogere partijleden. In dat geval dienen vraagtekens geplaatst te worden bij uw beweringen over uw activisme. U zei dat u in het leiderschap zat van de jeugd van de PFLP (zie CGVS 1, p. 3), dat u verantwoordelijk was voor de jeugdactiviteiten in Markaz al-Tadamun (zie CGVS 2, p. 6), dat u veel internationale contacten onderhield (zie CGVS 1, p. 4, 8 en zie CGVS 2, p. 7, 8, 9) en u zei dat u in uw wijk heel actief was (zie CGVS 2, p. 11). Is dit iemand die weinig interesse vertoont in besprekingen die zijn lot bepalen en die zich gelaten neerlegt bij wat de resultaten ook mogen zijn?

Ofwel bent u zo verantwoordelijk en actief als u beweerde en wordt de geloofwaardigheid van de bemiddelingen, cruciaal voor de geloofwaardigheid van uw problemen, sterk ondergraven door uw gebrekkige kennis over die bemiddelingen. Wat er precies gezegd werd bij gesprekken waar u zelf niet bij was kan u na vijf jaar uiteraard niet meer weten, maar u gaf duidelijk te kennen dat u het toen ook niet wist en u deed ook blijken dat de details u in feite niet zo zeer interesseerden. U vond het klaarblijkelijk niet nodig met al diegenen die bemiddelden contact te houden, u wist niet wie er al dan niet een officiële ontmoeting organiseerde en waar dat gebeurde, u zei dat u het resultaat wilde weten en niet wat er allemaal werd verteld (zie CGVS 2, p. 13), u heeft geen weet van wat er in uw naam aan de islamisten werd aangeboden en u vond het normaal dat men u dat niet vertelde (zie CGVS 2, p. 14). De inhoud van die gesprekken was toch uitermate belangrijk voor u en als u zo actief en verantwoordelijk was kan men er toch van uitgaan dat u alles in het werk zou stellen om goed van die besprekingen op de hoogte te zijn zodat u eventueel zelf zou kunnen bijsturen of suggesties zou kunnen doen. U wist enkel dat de bemiddelingen faalden (zie CGVS 2, p. 12), maar het is toch essentieel dat u zou weten hoe dicht men bij een compromis was en wat de knelpunten waren. Bovendien is het absoluut niet geloofwaardig dat u zo weinig afweet van wat aan de islamisten werd beloofd. Bodden de bemiddelaars wel genoeg aan? Een toegeving meer was misschien wel de sleutel voor de oplossing van uw problemen. Bodden ze niet te veel? Het ging hier wel over hoe en waar u in de toekomst zou leven en waarin u nog actief zou kunnen zijn. Het is niet logisch dat men u deze dingen niet zou vertellen en nog minder logisch dat u er niet naar zou vragen.

Het belangrijkste probleem bij deze bemiddelingen is echter dat ze pertinent faalden. Gegeven de context is dat namelijk heel vreemd. In de informatie waarover het CGVS beschikt (zie SRB Libanon: Conflictsituatie in de Palestijnse kampen, toegevoegd aan de blauwe map) zijn verscheidene voorbeelden te vinden van schermutselingen waarbij doden vielen, maar waarbij via overleg toch een compromis werd gesloten om de stabiliteit te doen weerkeren. Dit toont dat zelfs in situaties van extreme spanning bemiddelingen regelmatig succes hebben. Hierop zei u dat er inderdaad wordt bemiddeld maar nadat mensen waren omgekomen (zie CGVS 2, p. 15), wat uiteraard te laat zou zijn. Het punt dat het CGVS echter wilt maken is dat, als men nog tot een compromis kan komen nadat een partij leden van een andere partij heeft vermoord, dat men dan toch ook een vergelijk moet kunnen bekomen in uw zaak. Uit uw verklaringen bleek immers dat serieus werd bemiddeld vanuit verschillende kanten, en dit zowel formeel als informeel (zie CGVS 2, p. 13). Uw moeder probeerde (zie CGVS 1, p. 8) alsook mensen van de PFLP (zie CGVS 1, p. 5, 6), het volkscomité (zie CGVS 1, p. 6, 7, 8), een koepel van civil society-organisaties (zie CGVS 2, p. 12), een ziekenhuisdirecteur (zie CGVS 2, p. 12), een belangrijke lokale handelaar (zie CGVS 2, p. 12) en een schooldirecteur (zie CGVS 2, p. 12). Er was ook veel ruimte om toegevingen te doen aan de islamisten om zo een compromis te vinden. U kon bijvoorbeeld stoppen met uw activiteiten, want die vormden het probleem in de ogen van die mensen (zie CGVS 1, p. 4, 6, 8, 10 en zie CGVS 2, p. 8, 9, 10, 11, 17). Een alternatief was dat u zou stoppen met uw activiteiten in uw wijk of dat u in elk geval zou stoppen met leden rekruteren. Eventueel kon zelfs worden voorgesteld dat u met uw familie zou verhuizen naar een andere wijk of naar een ander kamp. Volgens wat u zei viel dit allemaal binnen het veld van de onderhandelingen (zie CGVS 2, p. 14). Sommige van deze zaken zijn drastisch, andere doenbaar. Het punt is echter niet dat u die toegevingen had moeten doen, maar wel dat het, gegeven de ernst, intensiteit en het redelijk hoge niveau van de bemiddelingen en gegeven dat de bovenstaande toegevingen op tafel konden liggen, helemaal niet aannemelijk is dat deze bemiddelingen zouden falen. Toch stelt u dat Usbat al-Ansar en Jund al-Sham alles weigerden (zie CGVS 1, p. 8 en zie CGVS 2, p. 12, 13, 14). U beweert dat ze u zelfs zouden blijven zoeken moest u naar een ander kamp gaan (zie CGVS 2, p. 14). Wat ook hun probleem met u was, het moet toch op te lossen zijn geweest moest u eenvoudigweg met uw activiteiten stoppen. Het is niet zo dat u islamisten had vermoord of iets dergelijks, waardoor men zou kunnen redeneren dat ze vastbesloten zijn wraak te nemen. Wat u deed vonden zij problematisch (zie CGVS 1, p. 4, 6, 8, 10 en zie CGVS 2, p. 8, 9, 10, 11, 17), dus moeten ze er toch genoeg mee hebben kunnen nemen als u

zou stoppen die zaken te doen. Opnieuw, het punt is niet dat u uw activiteiten had moeten stoppen, wel dat het niet kan overtuigen dat de bemiddeling zou falen als een stop van uw activiteiten op tafel lag. Hiermee geconfronteerd haalde u aan dat Usbat al-Ansar geen echte partij is, eerder een groep bandieten (zie CGVS 2, p. 15), zodanig dat de leiders niet voor hun groepering kunnen spreken. Een belofte van hen u met rust te laten zou met andere woorden geen garantie zijn dat andere leden van de groepering u niets zouden doen. Ten eerste wordt dit tegengesproken door informatie waarover het CGVS beschikt (zie SRB Libanon: Conflictsituatie in de Palestijnse kampen, toegevoegd aan de blauwe map), waaruit blijkt dat Usbat al-Ansar wel degelijk controle uitoefent over zijn leden en dat de islamistische leiders wel degelijk in dialoog treden met andere groeperingen. Ten tweede spreekt u zichzelf tegen, want eerder had u gezegd dat de gesprekspartners bij Usbat al-Ansar wel geldige beloftes konden maken (zie CGVS 2, p. 13). Verder ontkende u dat de PFLP zelf bemiddelde (zie CGVS p. 15, 16). Zoals reeds eerder gezegd valt dat echter bezwaarlijk te rijmen met uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor (zie CGVS 1, p. 5, 6).

De hierboven besproken bedenkingen maken dat u uw vervolgingsrelaas niet aannemelijk kon maken. Ten slotte haalde u aan dat de activiteiten die u sinds uw vertrek uit Libanon ondernam problematisch zouden kunnen zijn in geval van terugkeer (zie CGVS 2, p. 16). Hiernaar gevraagd noemde u een reeks linkse tot communistische groeperingen waarbinnen u actief bent. Gevraagd naar waarom dit een probleem zou vormen voor de islamisten in Libanon noemde u geen enkele actie of activiteit die specifiek islamistische groeperingen tegen de borst zou kunnen stoten (zie CGVS 2, p. 16-17). U voegde toe dat ze niet tegen u zouden zijn als individu, maar tegen het linkse beleid waar u voor staat (zie CGVS 2, p. 17). Zoals hierboven reeds vermeld is er echter geen reden om aan te nemen dat er een algemene vervolging is van linkse activisten. De door u verhaalde problemen werden niet aannemelijk bevonden en kunnen dus het tegendeel niet aantonen. Aansluitend noemde u als problematisch element de artikels die u schreef en die over u werden geschreven (zie CGVS 2, p. 16, 17) en u legde er enkele voor. Aangezien u deze artikels voorlegde om uw vrees vanwege uw politiek profiel ten aanzien van islamistische groeperingen in Libanon te staven, mag men veronderstellen dat u de meest gevoelige en gewichtige artikels voorlegt. In de inhoud van deze artikels is echter niets te vinden dat u in botsing zou kunnen brengen met de bewuste groeperingen in Libanon (zie samenvattende vertaling van de artikels in de groene map). Wel staat er een enkele maal vermeld (zie vertaling artikel C in de groene map) dat u Libanon verliet omdat u werd vervolgd door islamisten. Een omschrijving van deze vervolging wordt echter niet gegeven en hierbij dient ook vermeld te worden dat dit artikel dateert van 21 mei 2011, wanneer uw asielprocedure dus al liep. Het is niet onwaarschijnlijk dat u zou vermijden uw asielrelaas tegen te spreken in artikels die op het internet worden gepubliceerd. Deze vermelding kan de problematische elementen in uw relaas dus niet compenseren.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen immers uw identiteit, uw studies en uw activiteiten bij DUF, zaken die door het CGVS op zich niet in twijfel worden getrokken. De attesten aangaande uw problemen hebben een gesolliciteerd karakter en kunnen bovendien slechts bewijswaarde hebben in zo verre ze figureren in een coherent en aannemelijk relaas, wat hier gezien bovenstaande observaties niet het geval is.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3

tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De oorlog in Syrië en de massale influx van Palestijnse vluchtelingen van Syrië naar Libanon blijkt voorts geen invloed te hebben op de procedures of toegang tot het Libanese grondgebied.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwe erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

U kon immers elektriciteit studeren in een hoge school buiten het kamp (zie CGVS 1, p. 2). Uw moeder werkte vroeger in een apotheek (zie CGVS 1, p. 2 en zie CGVS 2, p. 4). Momenteel leeft zij van wat haar broers vanuit het buitenland sturen en van een pensioen dat door de PLO wordt voorzien (zie CGVS 2, p. 5). De PLO helpt ook met de kosten van de studies van uw zus (zie CGVS 1, p. 2 en zie CGVS 2, p. 4). Bovendien hebben jullie een eigen huis met twee slaapkamers, een gastenkamer, een salon, een keuken en een badkamer. Over de levensstandaard van uw moeder zegt u dat die niet hoog of laag is maar gemiddeld voor het kamp (zie CGVS 2, p. 5). Dit wordt geïllustreerd door het feit dat uw familie u soms geld stuurt (zie CGVS 2, p. 5).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen

voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiietische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van de vluchtelingenconventie, de artikelen 55/2, 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 4 en 5 van de Kwalificatierichtlijn en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, verwijst verzoeker naar het standpunt van het UNHCR over de interpretatie van artikel 1D van de vluchtelingenconventie en van het Hof van Justitie in het arrest El Kott. Verzoeker stelt dat zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer relevant zijn bij de beoordeling. Wat betreft beschermingsgerelateerde obstakels, haalt UNHCR voorbeelden aan zowel van individuele bedreigingen of risico's als meer algemene situaties zoals gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid. Er dient dus te worden onderzocht op basis van welke redenen verzoeker het vluchtelingenkamp in Libanon heeft moeten verlaten teneinde na te gaan of hij onder de insluiting voorzien in artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie valt. Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas en hij stelt dat hij wel degelijk omwille van een situatie van ernstige onveiligheid het vluchtelingenkamp Ain El-Hilweh heeft verlaten.

Verzoeker benadrukt vooreerst dat zijn profiel, zijn politieke activiteiten en functie bij de PFLP en zijn afkomst uit de wijk Al-Saf Saf, onder controle van de islamitische fracties, in het vluchtelingenkamp Ain El-Hilweh niet worden betwist. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkele manier concrete informatie brengt waaruit zou kunnen blijken dat, rekening houdend met zijn profiel, het ongeloofwaardig zou zijn dat hij persoonlijk zou worden vervolgd door de islamisten. Hij wijst erop dat hij politiek actief was sinds hij 14 jaar was, dat hij op het ogenblik van de feiten bovendien voorzitter van de jeugdsectie was, dat hij onder andere reizen hielp organiseren voor buitenlanders naar het vluchtelingenkamp of lessen seksuele opvoeding organiseerde en dat hij zelf ook naar Denemarken is gegaan, samen met een meisje, tevens lid van de organisatie. Rekening houdend hiermee, is er volgens verzoeker geen reden om zijn politiek profiel "te relativieren". Hij was al jaren actief binnen de partij en had er één van de hoogste functies binnen de jeugdsectie, binnen het kamp. Verzoeker wijst er voorts op dat hij tevens verklaarde zeer actief te zijn en opleidingen te hebben gevolgd teneinde leider te kunnen worden (gehoorverslag 2, pagina 7). Verder was hij verantwoordelijk binnen de Marzak al-Tadamun organisatie en lid van de Danish Youth Council. Hij was bovendien verantwoordelijk voor de rekrutering van leden in zijn wijk (pagina 11 gehoorverslag CGVS 2). Zijn wijk (Al-Saf Saf) was echter voornamelijk onder controle van de islamisten waardoor de

rekrutering een zeer gevaarlijke zaak was. Bovendien, rekening houdend met de ideologische overtuigingen van islamisten, kan men gemakkelijk inzien dat zijn overtuigingen dwars tegenover elkaar staan, aldus verzoeker, die verduidelijkt dat seksuele opvoeding, buitenlanders ("*Westerlingen*") naar het kamp brengen, alleen reizen met een meisje waarmee hij niet gehuwd is naar een Westers land dat actief deelnam aan de oorlog in Afghanistan en waarvan een inwoner een cartoon heeft gemaakt van de profeet die door een groot deel van de moslims absoluut niet werd aanvaard, duidelijke elementen zijn die ertoe hebben geleid dat de islamisten wel degelijk in hem een "*onverzoenbare politiek vijand*" zagen. De islamisten beschuldigen hem zelfs ervan contact te hebben gehad met Europese instellingen die een "anti-islam" beleid voeren, dat hij een spion zou zijn van deze instellingen en dat hij de tekenaar van de cartoon van de profeet Mohammed zou hebben ontmoet (stuk 3). Dat hij de tekenaar niet heeft ontmoet noch een "spion" is, doet gelet op artikel 48/3 § 5 van de vreemdelingenwet niet ter zake aangezien de actoren van vervolging hem wel hiervan beschuldigen. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij deelnam aan betogingen tegen de verdeeldheid tussen Hamas en Fatah, Fatah die één van de belangrijkste vijanden is van de islamistische fracties. Hij haalt informatie aan die handelt over de "activiteiten" van de fractie Usbat al-Ansar die westerse doelwitten en al wat met het Westen te maken heeft viseert, waaronder mannen en vrouwen die in strijd met de sharia zouden handelen.

Verzoeker wijst er voorts op dat hij drie attesten heeft neergelegd opgesteld door de voorzitter van de Palestijnse jeugdorganisatie (stuk 3), de voorzitter van de Palestijnse Autoriteit in het kamp (stuk 4) en het volkscomité van de PFLP in het kamp (stuk 5). Verzoeker laakt dat aan deze stukken geen enkele bewijswaarde werd toegekend terwijl gemakkelijk de authenticiteit ervan zou kunnen worden nagegaan. Door dit niet te doen geeft het Commissariaat-generaal hem geen enkele kans om zijn asielrelaas te objectiveren, aldus verzoeker, die hier aan toevoegt dat het Commissariaat-generaal stelt geen onderzoek te voeren naar de stukken omdat het relaas niet aannemelijk zou zijn terwijl de stukken net in het kader van de geloofwaardigheid van een asielrelaas dienen te worden onderzocht en niet apart en los van het relaas. Dit vormt volgens verzoeker in hoofde van het Commissariaat-generaal een schending van de samenwerkingsplicht zoals vervat in artikel 4, 1ste lid van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker meent dan ook dat hem, gelet op deze objectieve elementen en het feit dat hij onmogelijk een andere vorm van bewijs zou kunnen voorleggen van de daden van vervolging, dan ook minstens het voordeel van de twijfel overeenkomstig artikel 48/6 vreemdelingenwet dient te worden toegekend.

Bovendien is de bestreden beslissing volgens verzoeker behept met een manifeste appreciatiefout waar wordt gesteld dat er in het algemeen weinig conflicten plaatsvinden tussen leden van de PFLP en leden van islamistische fracties. Dat er geen veralgemeend gevecht is tussen de PFLP en de islamisten, betekent immers niet dat er geen gevechten voorkomen tussen individuele leden van de verschillende fracties, hetgeen in de bestreden beslissing overigens ook uitdrukkelijk wordt bevestigd. Verzoeker verwijst in dit verband naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier, alsook naar diverse nieuwsartikels. Hij is de mening toegedaan dat de informatie van het Commissariaat-generaal omtrent het feit dat er geen sprake is van een veralgemeend conflict tussen de PFLP en de islamisten dan ook niet pertinent is om de geloofwaardigheid van zijn relaas te ondermijnen. Verzoeker voegt hier aan toe dat de informatie vervat in het administratief dossier voornamelijk de incidenten hemeemt die recent plaatsvonden en dat de SRB over de actuele veiligheidssituatie in Libanon niets zegt over de situatie in het kamp in 2009, nochtans de periode waarin de feiten waarover hij verklaringen aflegt, plaatsvonden. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat hij ook heeft verklaard dat na zijn vertrek de omstandigheden in het kamp zijn veranderd omwille van het conflict in Syrië en de massale aankomst van vluchtelingen.

Wat betreft de bemiddelingsprocedure, betwist verzoeker vooreerst dat hij hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Hij citeert zijn verklaringen ter zake en tracht deze te nuanceren, stellende dat hem niet uitdrukkelijk de vraag werd gesteld of de PFLP voor hem heeft bemiddeld of niet, dat dit voor duidelijkheid zou hebben gezorgd gezien de leden van de PFLP ook functies vervullen binnen de PC, *popular committee* (de volksraad of volksvereniging), dat het immers de PC is die voor hem heeft bemiddeld, dat A. W. K. heeft deelgenomen aan de bemiddeling doch niet in zijn hoedanigheid van lid van de PFLP maar van de PC en dat A. B. a.-D. van zijn kant, als lid van de PFLP, druk heeft uitgeoefend op de PC zodat ze zouden onderhandelen. Daarnaast laat verzoeker gelden dat indruk die in de bestreden beslissing wordt gegeven, namelijk dat hij weinig interesse zou hebben gehad voor iets dat van levensbelang was voor hem, niet steunt op zijn verklaringen noch op de objectieve gegevens van het dossier. Hij wijst erop dat hij gedurende het tweede gehoor heeft uitgelegd welke actoren aan de bemiddeling hebben deelgenomen, hoe lang het heeft geduurd, welke contacten er werden gelegd, met welke leden binnen de Usbat al-Ansar er werd onderhandeld en dat de Usbat al-Ansar verzoeker opeiste omwille van zijn reis naar Denemarken (pagina's 10-15 gehoorverslag CGVS 2). Het enig punt

waarop de bestreden beslissing hamert is het feit dat hij het normaal vond dat hij niet op de hoogte werd gebracht van de toegevingen die aan de islamisten werd gedaan, aldus verzoeker, die in dit verband benadrukt dat de politieke context en de fragiele stabiliteit in het kamp tussen de facties in rekening dient te worden genomen, dat indien de partij voor hem zou hebben gevochten dit zou eindigen in een militaire interventie en de partij dit niet wilde aangezien ze in de minderheid zijn in het kamp en gelet op die relatieve stabiliteit, dat hij niet in een positie was om iets te eisen van de actoren van de bemiddeling, dat hij al tevreden was dat sommige mensen voor hem wilden bemiddelen doch hij niet kon gaan vragen wat ze exact hebben gezegd of "toegegeven" uit beleefdheid in de zin dat hij wist dat hij voor veel problemen had gezorgd en niet kon eisen dat ze de relatieve stabiliteit zouden verstoren en dat hij op het ogenblik van de feiten slechts 18 jaar was, in volledige paniek was en kon niet begrijpen wat hem aan het overkomen was. Dat hij dus niet alle details kent van het bemiddelingsproces, met name welke voorstellen er werden gedaan, mag volgens verzoeker de geloofwaardigheid van heel zijn relaas dan ook niet in twijfel trekken.

Waar voorts in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het falen van de bemiddeling heel vreemd zou zijn, gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, voert verzoeker aan dat de redenering van het Commissariaat-generaal louter steunt op veronderstellingen en subjectieve gevoelens en geen rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan de zaak én met de activiteiten van Usbat al-Ansar. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal bovendien zelf stelt dat er doden vallen, hetzij gevallen van bemiddeling die gefaald hebben gezien er een slachtoffer is gevallen. Het administratief dossier stelt dus niet dat er geen bemiddelingen falen in het kamp waardoor het Commissariaat-generaal niet kan stellen dat zijn verklaringen niet zouden overeenstemmen met de informatie waarover het beschikt, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat elke bemiddelingsprocedure uniek en specifiek is, met zijn eigen elementen (welke persoon, welke invloed, welke bemiddelaars, welke impact enzovoort) waardoor men onmogelijk de bemiddeling betreffende zijn zaak kan vergelijken met die waarbij verschillende mensen omkomen en erna een verzoening wordt bereikt. Verzoeker betoogt in dit verband dat het voorbeeld dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald waarbij een dode zou zijn gevallen, een zeer verschillende impact heeft vermits het gaat over een situatie van extreme spanning waardoor die verzoening net zo essentieel is. Het feit dat de PFLP in minderheid is in het kamp én het feit dat enkel hij en geen andere leden het probleem vormde, speelt volgens verzoeker natuurlijk ook een rol in de onderhandelingen. Het Commissariaat-generaal stelt zich volgens verzoeker in de plaats van de bemiddelaars en stelt op basis van overwegingen die geen steun vinden in het administratief dossier dat de bemiddeling toch had moeten lukken mits hij toegevingen zou hebben gedaan omdat het niet is alsof hij "*islamisten had vermoord of iets dergelijks*". Verzoeker verwijst opnieuw naar de hoger door hem aangehaalde informatie betreffende de "activiteiten" van Usbat al-Ansar waaruit blijkt dat hun ideologie duidelijk anti-Westers is en dat zij zich beschouwen als de "*morality police*" en hij herhaalt zijn stelling dat men in alle redelijkheid kan stellen dat zijn profiel, zijn activiteiten en zogenaamde spionage activiteiten en ontmoeting met de tekenaar in Denemarken ervoor hebben gezorgd dat ze hem schadelijk vonden in het kamp, in de wijk Salsaf, die zoals reeds vermeld onder controle staat van de islamisten. Hij citeert voorts een aantal passages uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en hij meent dat zijn verklaringen betreffende de bemiddelingsprocedure, gelet op deze informatie, wel degelijk aannemelijk moet worden geacht en dat het Commissariaat-generaal op basis van deze informatie niet kan stellen dat ingeval van een toegeving, de houding van de islamisten per definitie zou zijn veranderd. Dit strookt immers niet met de objectieve informatie over Usbat al-Ansar en over zijn profiel én het blijft een hypothese die niet kan worden bevestigd, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat de attesten van de Palestijnse autoriteit en van het Volkscomité van de PFLP in het kamp in rekening dienen te worden genomen aangezien er uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van de bemiddelingsprocedure.

Daarnaast betoogt verzoeker dat zijn verklaringen over Usbat al-Ansar overeenstemmen met de beschikbare objectieve informatie, betwist hij de correctheid van informatie in de SRB "Libanon: conflictresolutie in de Palestijnse kampen" en laakt hij dat zijn asielrelaas op basis van deze foutieve informatie wordt betwist. Hij is dan ook de mening toegedaan dat de bestreden beslissing minstens dient te worden vernietigd opdat er correcte informatie zou worden toegevoegd aan het dossier betreffende de activiteiten van Usbat al-Ansar in 2009 in het vluchtelingenkamp Ain El-Hilweh, teneinde de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te kunnen onderzoeken.

Verzoeker vervolgt zijn uiteenzetting, stellende dat dat UNRWA niet meer in staat is haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon te vervullen. Verzoeker stelt vooreerst vast dat hoewel hij bijstand verkreeg van de UNRWA in het kamp, dit niet kan worden gelijkgesteld met bescherming. Hij wijst erop dat hij heeft verklaard dat hij voedselpakketten, gezondheidszorg en onderwijs verkreeg via

hulp van de UNRWA doch hij benadrukt dat UNRWA hem op geen enkel ogenblik bescherming kon bieden, ook niet gedurende de bemiddelingsprocedure. Verzoeker betwist verder de stelling in de bestreden beslissing dat de UNRWA nog steeds bijstand levert aan Palestijnse vluchtelingen in het kamp Ain El-Hilweh. Verzoeker wijst erop dat het strategisch plan waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing dateert van 2013 en geen rekening houdt met de situatie van vandaag, terwijl dit een essentiële factor is aangezien de impact van de oorlog in Syrië steeds erger wordt voor de vluchtelingenkampen in Libanon, in het bijzonder Ain El-Hilweh dat de meerderheid van de vluchtelingen uit Syrië ontvangt. De bestreden beslissing blijft voorts zeer vaag aangezien de exacte bronnen niet worden vermeld op basis waarvan het Commissariaat-generaal besluit dat de UNRWA bijstand kan leveren aan de vluchtelingen, aldus verzoeker. Hij citeert uit het strategisch plan en stelt onder meer dat het handelt over de behandeling en de bijstand van de UNRWA aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië en niet aan de Palestijnse vluchtelingen die reeds lange tijd in het kamp verblijven. Bovendien strookt de stelling in de bestreden beslissing niet met de informatie die terug te vinden is in de COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden van Palestijnen" dd. 29 januari 2014 waaruit blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis en dat Palestijnse vluchtelingen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand krijgen van UNRWA. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal "*special hardship cases*" nog verder terugdringen, de medische bijstand geleverd door UNRWA is van weinig of geen kwaliteit, de infrastructuur van het kamp is rampzalig en door de toestroom van Syrische vluchtelingen die zich aanbieden als goedkope werkkrachten is het nog moeilijker voor Palestijnse vluchtelingen om werk te vinden en een inkomen te vergaren, aldus verzoeker, die hieruit besluit dat dit leidt tot een leven in onmenselijke of vernederende omstandigheden. Verzoeker verwijst in dit verband ook nog naar een aantal artikels ("Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon" van 20 september 2013, "Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon" van 7 oktober 2013 en "Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees" van 10 januari 2013) waarin deze informatie bevestigd wordt. Op basis van het administratief dossier en de door hem voorgelegde bijkomende informatie dient volgens verzoeker dan ook te worden vastgesteld dat de UNRWA niet langer in staat is bijstand te verlenen aan de inwoners van het kamp en dat hij op deze basis dan ook van rechtswege dient erkend te worden als vluchteling in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het vluchtelingenverdrag.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij in België zijn politiek engagement voor de Palestijnen en Palestijnse vluchtelingen heeft willen voortzetten. Hij heeft tijdens het gehoor verklaard actief te zijn bij de Partij van de Arbeid (Pvda) (stuk 13), bij Intal en andere pro Palestijnse organisaties. Tevens heeft hij artikels geschreven op de blogs Arab 48, Fasl al maqal en anderen. Verzoeker beaamt dat het feit dat hij pro-Palestijnse activiteiten had inderdaad (waarschijnlijk) geen probleem zal vormen voor de islamitische fracties in het kamp. Het feit echter dat die activiteiten met Europese ("Westerse") en met linkse, "atheïstische" organisaties werden georganiseerd, vormt echter wel een groot probleem ingeval van terugkeer, aldus verzoeker, die erop wijst dat veel van zijn activiteiten gemakkelijk zijn terug te vinden op het internet, zoals de organisatie van "Café Palestine" en zijn deelname aan een conferentie van activisten komende uit verschillende regio's "Breakfast with a rebel", waarop eveneens een Israëliër aanwezig was, wat door islamitische groeperingen zou kunnen worden geïnterpreteerd alsof hij aan tafel ging met de vijand. Verder is hij actief bij de ECCP, waar hij onder andere zorgt voor de contacten met de Europese instellingen, wat voor de islamisten opnieuw voor problemen zorgt. Voorts is hij sinds 2013 actief lid van de vzw Palestina Solidariteit. Ook in het kader van deze activiteiten, werd zijn naam vermeld op facebook. Verzoeker is de mening toegedaan dat deze activiteiten er wel degelijk voor kunnen zorgen dat hij (opnieuw) het slachtoffer zou worden van vervolging ingeval van terugkeer naar het kamp. Waar in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van een artikel van 21 mei 2011, merkt verzoeker op dat het gaat om een interview betreffende zijn vlucht en het leven in het kamp, waarin hij openlijk kritiek uit op de islamitische fracties en waarin hij verklaart dat hij omwille van zijn politieke overtuigingen is moeten vluchten. Verzoeker meent dat hij dus minstens als vluchteling dient te worden erkend op basis van zijn activiteiten in België conform artikel 5, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker vervolgt dat bovenop zijn activiteiten in België, men eveneens rekening dient te houden met de actuele situatie in het kamp Ain El-Hilweh. Verzoeker verwijst terzake naar diverse artikels over de huidige politieke situatie in het kamp, over de algemene veiligheidssituatie en over de confrontaties tussen de fracties in het kamp. Uit deze informatie blijkt dat de PFLP als dusdanig wordt geïnterpreteerd door de islamisten, dat de macht van de islamisten steeds groter is geworden in het kamp, dat er hevige confrontaties zijn geweest en grotere confrontaties zullen komen gezien de aanwezigheid van ISIS in het kamp. Verzoeker herhaalt dat UNRWA nooit in staat is geweest werkelijke bescherming te verlenen en vandaag ook niet in staat is om bijstand te verlenen. Bijgevolg dient volgens verzoeker te worden vastgesteld dat hij minstens op basis van zijn activiteiten in België en de huidige situatie in het kamp

dwingende redenen heeft die ertoe leiden dat hij niet de bijstand van de UNWRA kan verkrijgen en in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Tot slot betwist verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en DAPR geregistreerd zijn en dat op basis van verschillende "onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen" UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en recht hebben op een reisdocument. Hij wijst erop dat de COI focus "*Libanon: terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon*" van 23 augustus 2013 dateert van meer dan een jaar geleden, terwijl de oorlog in Syrië en de massale instroom van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon een bijzondere omstandigheid vormt die recente informatie vereist. Verzoeker betwist verder de passage in de COI Focus over de impact van de oorlog in Syrië op het terugkeerbeleid van de Libanese autoriteiten. Volgens verzoeker is deze informatie verouderd en kan niet worden nagegaan wat in de e-mails en de telefoongesprekken – de bronnen van deze informatie – werd gesteld. Verzoeker voegt verder een rapport van Amnesty International van juli 2014 toe waarin effectief wordt bevestigd dat de Libanese autoriteiten het principe van non-refoulement niet respecteren en Palestijnse vluchtelingen afkomstig uit Syrië niet langer in Libanon toelaten. Dit blijkt ook uit een artikel van mei 2014 van Human Rights Watch en uit het artikel "*Lebanon breaks promise not to deport Palestinian refugees fleeing Syria*" van 10 juli 2014. Deze wijzigingen in het beleid van de Libanese autoriteiten bevinden zich niet in het administratief dossier, hetgeen nogmaals onderstreept hoe belangrijk het is om actuele informatie te hebben over de terugkeer van vluchtelingen naar Libanon, aldus verzoeker, die meent dat de door hem aangehaalde informatie bewijst dat de Libanese autoriteiten, gezien de grote instroom van vluchtelingen, weigerachtig staan tegenover de toetreding van Palestijnse vluchtelingen tot hun grondgebied. Verzoeker laakt voorts dat het administratief dossier evenmin concrete informatie bevat over de terugname door de Libanese autoriteiten, noch cijfers over het aantal vluchten die zijn teruggekeerd. Hij voegt hieraan toe dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen. Verzoeker besluit dat de bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn en er dus geen serieus onderzoek kan plaatsvinden van de gebruikte informatie, met name van de e-mails en telefoongesprekken noch op basis van welke informatie deze personen dit kunnen vaststellen. Dit geldt ook voor de informatiebronnen afkomstig van de Ambassade waarvan volgens verzoeker bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze objectief zouden zijn. Verzoeker stelt dat hij derhalve conform artikel 1D, tweede lid niet langer de bijstand van de UNRWA kan verkrijgen om redenen onafhankelijk van zijn wil en dat hij bijgevolg van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, wijst verzoeker erop dat niet wordt betwist dat hij van onbepaalde nationaliteit is, dat hij in het vluchtelingenkamp Ain El-Hilweh verbleef en dat hij lid was van de PFLP. Hij benadrukt dat deze elementen aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dienen te worden getoetst. Verzoeker laat gelden dat zijn familie weliswaar een eigen huis bezit maar dat zijn gezin enkel een verdieping ter beschikking heeft want dat het huis gedeeld wordt met zijn grootouders, dat zijn moeder momenteel geen werk meer heeft en afhankelijk is van niet stabiele bronnen van inkomsten zoals PLO-pensioen en geld dat gestuurd wordt door familie in het buitenland, dat zijn familie in het verleden bijstand van UNRWA kreeg maar dit nu niet meer het geval is ("*Ik weet wel dat ze recht hebben op medische zorg, maar niet meer op onderwijs en financiële hulp.*" (CGVS 2de gehoorverslag p.3)) en dat het feit dat hij zich beschrijft als gewoon middenklasse maakt dat hij en zijn gezin dienen te overleven in dezelfde erbarmelijke omstandigheden als de gemiddelde Palestijn afkomstig uit Ain El-Hilweh in Libanon. Verzoeker verwijst naar en citeert uit de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie (COI Focus Libanon: Leefomstandigheden van Palestijnen) en meent dat op basis van deze informatie dient besloten te worden dat zowel de socio-economische situatie in het kamp als de slechte gezondheidszorg neerkomen op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet en 3 EVRM. Verzoeker citeert voorts uit een artikel van Marjan Claes in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon slachtoffer zijn van systematische discriminatie en stelt dat hij ook persoonlijk getroffen is door deze praktijken en door de actuele onmenselijke levensomstandigheden in het kamp. Verzoeker verwijst te dezen nog naar een arrest van het EHRM van 11 oktober 2011 waarin wordt gesteld dat een terugkeer voor een Palestijnse vluchteling naar het kamp Ain El-Hilweh in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM gezien de levensomstandigheden in het kamp en het politiek profiel van de betrokkene. Deze redenering dient volgens verzoeker *mutatis mutandis* te worden toegepast. Immers, zoals de betrokkene in bovenvermelde zaak kan niet worden betwist dat hij lid was van de PFLP en er hoge functies bekleedt,

noch dat hij in Ain El-Hilweh verbleef. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat hij omwille van zijn politiek profiel en de algemene situatie in het kamp, met name op het vlak van de veiligheid, gezondheid en economische situatie, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend dient te krijgen.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van de organisatie van de Palestijnse jeugd met vertaling in het Frans, een attest van de Palestijnse autoriteit in het kamp Ain El-Hilweh met vertaling in het Frans, een attest van PFLP met vertaling in het Frans, het artikel *"Factions fight in Lebanese camp"* van BBC News van 21 maart 2008, het artikel *"Café Palestine: Vluchtelingen van Palestina"* van 5 juni 2014, het artikel *"Breakfast with a rebel"* van maart 2014 met vermelding en foto van verzoeker, een attest van de European Coordination of Committees and Associations for Palestine van 10 juli 2014, interviews van verzoeker op de website Arab48, een artikel geschreven door verzoeker op de website Arab48, een attest van Palestina Solidariteit vzw van 10 juli 2014, een attest van Pvda en het rapport *"Denied Refuge. Palestinians from Syria seeking safety in Lebanon"* van Amnesty International van juli 2014.

Als bijlage aan de verweernota wordt het document van UNRWA *"syria regional crisis response januari-december 2014 mid year review"* gevoegd.

2.4. Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoeker bij aangetekend schrijven van 25 augustus 2014 een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: e-mail verkeer tussen verzoekers raadsman en professor H.S. omtrent de informatiebronnen op grond waarvan hij tot de stelling is gekomen dat de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon mogelijk is.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoeker bij aangetekend schrijven van 18 september 2014 een aanvullende nota neer waarin verzoeker repliceert op het aan de verweernota gevoegde document van UNRWA *"syria regional crisis response januari-december 2014 mid year review"*.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verwerende partij op 23 september 2014 een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: de COI Focus *"Libanon: Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon"* van 12 september 2014, een actualisatie van de informatie gevoegd aan het administratief dossier.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoeker ter zitting een aanvullende nota neer betreffende een interview dat hij op 31 juli 2014 naar aanleiding van de oorlog in Gaza heeft gegeven in het programma "Palestine resist" op de televisiezender Al Mayaden.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten daar enerzijds de schets die hij gaf van zijn vervolging sterk overdreven overkomt en anderzijds de bemiddelingspogingen net voor zijn vertrek – in de context van de Palestijnse kampen een cruciaal deel van zijn relaas – ongeloofwaardig zijn, (ii) hij aanhaalde dat de activiteiten die hij sinds zijn vertrek uit Libanon ondernam problematisch zouden kunnen zijn in geval van terugkeer doch hij geen enkele actie of activiteit noemde die specifiek islamitische groeperingen tegen de borst zou kunnen stoten, er geen reden is om aan te nemen dat er een algemene vervolging is van linkse activisten en in de inhoud van de artikels die hij schreef en die over hem werden geschreven niets te vinden is dat hem in botsing zou kunnen brengen met de bewuste groeperingen in Libanon, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iv) de door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kunnen omkeren daar zijn identiteit, zijn studies en zijn activiteiten bij DUF op zich niet in twijfel worden getrokken en de attesten aangaande zijn problemen een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben in zoverre ze figureren in een coherent en aannemelijk relaas, wat hier niet het geval is, (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op

een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de oorlog in Syrië en de massale influx van Palestijnse vluchtelingen naar Syrië geen invloed blijkt te hebben op de procedures of toegang tot het Libanese grondgebied, (vi) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in Ain al-Hilwe behoorlijk is, nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (vii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.7. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.8. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

2.9. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

2.10. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.11. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.12. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.13. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker *in casu* voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

2.13.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing verzoekers functie en zijn activiteiten bij de organisatie Markaz al-Tadamun al-Ijtima'i en bij de PFLP op zich niet worden betwist. Evenmin worden zijn verklaringen omtrent zijn deelname aan een 25 dagen durende opleiding van de organisatie DUF in Denemarken eind 2009 in twijfel getrokken.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat de schets die verzoeker gaf van de vervolging die hem te beurt viel sterk overdreven overkomt daar de extreme onverdraagzaamheid die hem na zijn terugkeer uit Denemarken te beurt viel moeilijk te rijmen valt met de situatie voor zijn reis naar Denemarken, met zijn eerder beperkte politieke profiel en met de algemene situatie in het kamp. De Raad treedt deze beoordeling evenwel niet bij.

Dat verzoeker voor zijn reis naar Denemarken geen aanzienlijke problemen kende met de islamisten en er in Ain El-Hilweh geen veralgemeende vervolging is van aan PFLP-gelieerde individuen en organisaties door islamisten, belet immers niet dat verzoeker als individu persoonlijk gevisieerd werd door onder andere Usbat al-Ansar en dat deze vervolging grotere proporties aannam na zijn reis naar Denemarken, waardoor de situatie voor verzoeker onhoudbaar werd. Mede gelet op de door verzoeker geciteerde informatie waaruit blijkt dat Usbat al-Ansar westerse doelwitten en al wat met het Westen te maken heeft viseert, acht de Raad het aannemelijk dat het alleen reizen met een meisje waarmee hij niet gehuwd is naar een Westers land dat actief deelnam aan de oorlog in Afghanistan en waarvan een inwoner een cartoon heeft gemaakt van de profeet die door een groot deel van de moslims absoluut niet werd aanvaard, elementen zijn die ertoe hebben geleid dat de islamisten verzoeker ervan beschuldigen contact te hebben gehad met Europese instellingen die een "anti-islam" beleid voeren, dat hij een spion zou zijn van deze instellingen en dat hij de tekenaar van de cartoon van de profeet Mohammed zou

hebben ontmoet. Zoals verzoeker terecht opmerkt in het verzoekschrift, betekent het gegeven dat er geen veralgemeend gevecht is tussen de PFLP en de islamisten, voorts niet dat er geen gevechten voorkomen tussen individuele leden van de verschillende fracties, hetgeen in de bestreden beslissing overigens ook uitdrukkelijk wordt bevestigd. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij betoogt dat het feit dat er geen sprake is van een veralgemeend conflict tussen de PFLP en de islamisten niet pertinent is om de geloofwaardigheid van zijn relaas te ondermijnen.

2.13.2. Daarnaast is de Raad van oordeel dat het gegeven dat verzoeker niet alle details kent van het bemiddelingsproces en hij in het bijzonder niet kan verduidelijken welke toegevingen er in zijn naam werden gedaan, niet van die aard is om zijn geloofwaardigheid aan te tasten. Dit klemmt des te meer daar verzoeker op het ogenblik van de bemiddeling slechts 18-19 jaar oud was en hij bovendien niet langer in het kamp doch wel in Beiroet verbleef en hij derhalve alle informatie telefonisch diende te bekomen. De Raad acht verzoekers argumentatie dat de politieke context en de fragiele stabiliteit in het kamp tussen de facties in rekening dient te worden genomen, dat hij niet in een positie was om iets te eisen van de actoren van de bemiddeling, dat hij al tevreden was dat sommige mensen voor hem wilden bemiddelen doch hij niet kon gaan vragen wat ze exact hebben gezegd of "toegegeven" uit beleefdheid in de zin dat hij wist dat hij voor veel problemen had gezorgd en hij niet kon eisen dat ze de relatieve stabiliteit zouden verstoren, en dat hij op het ogenblik van de feiten slechts 18 jaar was, in volledige paniek was en niet kon begrijpen wat hem aan het overkomen was, afdoende ter vergoelijking van zijn onwetendheid in dit verband. Dat verzoeker in het leiderschap zat van de jeugd van de PFLP, dat hij verantwoordelijk was voor de jeugdactiviteiten in Markaz al-Tadamun, dat hij veel internationale contacten onderhield en hij in zijn wijk heel actief was, maakt van hem nog geen belangrijke politieke figuur en de Raad is de mening toegedaan dat van een 18-jarige jeugdverantwoordelijke niet kan worden verwacht dat hij voortdurende contacten onderhoudt met de hogere partijleden die voor hem bemiddelen om op de hoogte te worden gehouden van de inhoud van de gesprekken en dat hij hen suggesties zou doen om de bemiddelingspoging bij te sturen. Gelet op zijn leeftijd en profiel, is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker geen gebrek aan interesse kan worden verweten waar hij stelt dat enkel het resultaat van de bemiddeling voor hem belangrijk was en niet zozeer de inhoud van de gesprekken.

Dat de bemiddelingen faalden hoeft evenmin te leiden tot het besluit dat verzoekers relaas ongelooftwaardig zou zijn. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift terecht op dat elke bemiddelingsprocedure uniek en specifiek is, met zijn eigen elementen (welke persoon, welke invloed, welke bemiddelaars, welke impact enzovoort) waardoor men onmogelijk de bemiddeling betreffende zijn zaak kan vergelijken met die waarbij verschillende mensen omkomen en erna een verzoening wordt bereikt. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij in dit verband betoogt dat het voorbeeld dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald waarbij een dode zou zijn gevallen een zeer verschillende impact heeft vermits het gaat over een situatie van extreme spanning waardoor die verzoening net zo essentieel is. Het feit dat de PFLP een minderheid is in het kamp, het feit dat enkel verzoeker en geen andere leden van de PFLP het probleem vormde en het feit dat verzoeker geen belangrijke politieke figuur was voor wie het waard was om de situatie te laten escaleren en de relatieve stabiliteit in het kamp te verstoren, kan naar het oordeel van de Raad een rol hebben gespeeld in het falen van de onderhandelingen. De overweging van de commissaris-generaal dat de bemiddeling toch had moeten lukken mits verzoeker toegevingen zou hebben gedaan omdat het niet is alsof hij *"islamisten had vermoord of iets dergelijks"*, kan dan ook niet zonder meer worden gesteund op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waaruit overigens blijkt dat de mechanismen van conflictbemiddeling in de Palestijnse kampen niet altijd gerechtigheid voor alle partijen garanderen maar soms de zwakkere partij dwingen tot het aanvaarden van de beslissing aan sterkere zijde. Gelet op de door verzoeker aangehaalde informatie betreffende de "activiteiten" van Usbat al-Ansar waaruit blijkt dat hun ideologie duidelijk anti-Westers is en dat zij zich beschouwen als de *"morality police"* en de Raad hoger reeds aanvaardde dat verzoeker er omwille van zijn reis naar Denemarken door de islamisten van werd beschuldigd contact te hebben gehad met Europese instellingen die een "anti-islam" beleid voeren, dat hij een spion zou zijn van deze instellingen en dat hij de tekenaar van de cartoon van de profeet Mohammed zou hebben ontmoet, meent de Raad dan ook dat op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet zonder meer kan worden gesteld dat ingeval van een toegeving, de houding van de islamisten per definitie zou zijn veranderd.

2.13.3. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, geloofwaardig moeten worden geacht en dat zijn vertrek uit Libanon aldus zijn rechtvaardiging vindt in

redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem ertoe hebben gedwongen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.14. Bovendien is de Raad de mening toegedaan dat de activiteiten die verzoeker sinds zijn vertrek uit Libanon ondernam en die de voortzetting vormen van de overtuigingen die hij in zijn land van gewoonlijk verblijf – Libanon – aanhing, problematisch zouden kunnen zijn in geval van terugkeer naar het kamp Ain El-Hilweh. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoren actief te zijn bij de Partij van de Arbeid (Pvda), bij Intal en andere pro Palestijnse organisaties zoals de vzw Palestina Solidariteit. Tevens heeft hij artikels geschreven op de blogs Arab 48, Fasl al maqal en anderen. De Raad kan verzoeker bijtreden waar hij stelt dat het feit dat hij pro-Palestijnse activiteiten had (waarschijnlijk) geen probleem zal vormen voor de islamitische fracties in het kamp, doch dat het feit dat die activiteiten met Europese ("Westerse") en met linkse, "atheïstische" organisaties werden georganiseerd, wel een probleem kan vormen ingeval van terugkeer. Verder is hij actief bij de ECCP, waar hij onder andere zorgt voor de contacten met de Europese instellingen, wat er mogelijks tevens voor zou kunnen zorgen dat hij (opnieuw) het slachtoffer zou worden van vervolging ingeval van terugkeer naar het kamp. Dit klemt des te meer daar uit de door verzoeker bijgebrachte informatie over de huidige politieke situatie in het kamp Ain El-Hilweh, over de algemene veiligheidssituatie en over de confrontaties tussen de fracties in het kamp blijkt dat de PFLP als dusdanig wordt geïsoleerd door de islamisten, dat de macht van de islamisten steeds groter is geworden in het kamp, dat er hevige confrontaties zijn geweest en dat de vrees bestaat dat er grotere confrontaties zullen komen gezien de aanwezigheid van ISIS in het kamp.

2.15. Gelet op het geheel van wat voorafgaat wordt de vluchtelingenstatus van verzoeker erkend. Dienvolgens is er geen reden om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en uiteengezette argumenten te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

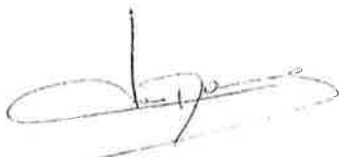
kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS